

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันพุธที่ ๒๕ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

ทุก ๆ ชาติทุก ๆ ศาสนาก็มีปัญหาอันเดียวกันคือความไม่สงบ ความไม่สงบ
คือความปรุงแต่ง ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงตรัสว่า "เตสัง รูปสโม
สุโข" การมาสงบระงับสังขารคือความปรุงแต่งนี้ถึงเป็นความดับทุกข์อย่างยิ่ง

หลักการวิชาการ อุดมการณ์ แล้วก็อุดมธรรม ก็ได้แก่ความสงบได้แก่ปัญญา
ได้แก่ปัญญาได้แก่ความสงบ ธรรมานุญถึงเป็นความสงบกับปัญญา เป็นปัญญา
กับความสงบ

พวกเราหมู่วมวลมนุษย์ทั้งหลายต้องรู้ต้องเข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะไป
ของมันเรื่อย เหมือนธรรมกลิ้งกับวินัยธร ไม่เข้าใจในพระศาสนา ไม่เข้าใจในเรื่อง
ความสงบกับปัญญา ปัญญามันก็ปรุงของมันไปเรื่อย เพราะมันเป็นปัญญาเป็นเหตุ
เป็นผลเป็นวิทยาศาสตร์ ความสงบกับปัญญาเราถึงเอามาใช้ไปเป็นคู่กันไป เพื่อมันจะ
ได้เข้าสู่ทางสายกลาง เพื่อจะได้เอาความสงบให้มีปัญญา มีปัญญาก็ต้องให้มีความสงบ

สติปัฏฐานทั้ง ๔ นี้ ถึงเป็นหลักการสำคัญของชีวิต เราจะได้วิ่งตามความหลง เราจะได้วิ่งตามความปรุ้งแต่ง เราจะได้วิ่งตามผัสสะ ตามอายตนะ ตามธาตุ ตามขันธ เราารู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจมันจะไปของมันไม่จบ เหมือนกับธรรมกถึก กับวินัยตระละาะกัน

เราทั้งหลายนะถึงพากันมารู้มาเข้าใจ พากันมาเจริญสติปัฏฐานทั้ง ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม เจริญให้มาก ปฏิบัติติดต่อให้มาก มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติกการปฏิบัติ เพื่อเอาความสงบกับปัญญามาใช้มาติดต่อดำเนิน ไม่ทะลุ ไม่ขาด ไม่ต่าง ไม่พร้อย เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ

เราคิดดูดี ๆ นะ คิดดูดี ๆ ด้วยปัญญา เราจะเอาความปรุ้งแต่งนำชีวิต มันไม่จบหรอก เราทั้งหลายต้องมาจบที่ความสงบนี้แหละ จบที่ปัญญารู้แจ้งเห็นจริง เรื่องอริยสัจสี่ เรื่องวิมุตติสงสาร เรื่องสังสารวัฏ

เราทั้งหลายเน้นที่ตัวเราที่ตัวเรา ให้คิดอย่างพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มหาภูมิพลอดุลยเดช คิดอย่างไรละ คิดให้มันสงบ คิดให้เกิดปัญญา เราอยากได้มาก มันก็ได้มาก เราคิดไปก็เป็นทุกข์เปล่า ๆ เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อยหรอก มันก็เป็นทุกข์เปล่า ๆ

เราต้องรู้จักความสงบ รู้จักปัญญา เราทั้งหลายจะได้เข้าถึงความพอดี เราจะไปเป็นทุกข์เปล่า ๆ ไปเป็นทุกข์ทำไม

เราเกิดมาเพื่อมารู้แจ้งทั้งทางวัตถุรู้แจ้งทั้งทางจิตใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้ ความเข้าใจ เราจะได้มองเห็นประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจ ชีวิตนี้ก็ยอม พังทลายเหมือนตึก สตง.ของเมืองไทยนี้แหละ

เอาความปรุ้งแต่งนำชีวิต ชีวิตก็ยอมพังทลาย ต้องรู้เข้าใจ เพราะทุกอย่างนี้
ก็ทำหน้าที่ของเค้า เป็นใหญ่ของเค้า

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้เอาความสงบมาใช้ เราจะได้เข้าถึงความสงบระงับสังขาร
ทั้งหลายเป็นสุขอย่างยิ่ง

เราอย่าให้ความปรุ้งแต่งมันครอบงำใจของเรา

เราอย่าให้รูปทั้งหลายครอบงำใจของเรา

เราอย่าให้เสียงทั้งหลายครอบงำใจของเรา

เราอย่าให้กลิ่นทั้งหลายครอบงำใจของเรา

เราอย่าให้รสทั้งหลายมันครอบงำใจของเรา

เราอย่าให้มันผัสสะที่มากระทบครอบงำใจของเรา

อย่าให้ใจของเรามันปรุ้งแต่งไม่หยุด

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องวิภูฏสงสารเรื่องสังสารวัฏ การเจริญสติสัมปชัญญะนี้
เป็นการปฏิบัติที่ดีที่สุดนะ

เราทั้งหลายพากันรู้เข้าใจ พวกเขามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติ
การปฏิบัติ เพื่อเราจะได้หยุดอายตนะทั้งภายนอกภายใน ที่เป็นอายตนะ ๑๒ นะ
ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็เป็นสังสารวัฏ มันจะเวียนไปเวียนมา

เราคิดดูดี ๆ นะ คิดอย่างไรก็แก้ปัญหไม่ได้ เพราะความคิดความปรุ้งแต่ง
มันแก้ปัญหไม่ได้ มันมีแต่เรื่องมีแต่ปัญหา

เราทั้งหลายต้องจบลงที่เราเองนะ ความจบนี้ก็คือความสงบ การมาสงบรับ
สังขารทั้งหลายถึงเป็นความดับทุกข์อย่างยิ่ง

พระธรรมพระวินัย พระธรรมก็หมายถึงธรรมชาติ ธรรมชาตินั้นก็เป็นใหญ่
ของธรรมชาติ ให้รู้เข้าใจ ที่มีความเกิดความแก่ความเจ็บความตายความพลัดพราก
มิได้มีเสียอันนี้เป็นธรรมชาติ ธรรมชาติที่เป็นสังสารวัฏเวียนว่ายตายเกิด

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้สงบด้วยสติปัญญา มีความสุขกับศีลกับธรรม
อย่ามีความสุขกับความหลง อย่ามีความสุขกับการปรุงแต่ง เดียวมันจะแต่งมันจะเติม
ของมันไปเรื่อย ๆ

ความปรุงแต่งนี้มันเป็นสภาวะธรรมที่ไม่หยุดนะ เพราะความปรุงแต่งมันเป็นเหตุ
เป็นผล มันมีเหตุมีผลมาก เหมือนพระวินัยกับธรรมกถึกมีเหตุมีผลมาก พระนิพพาน
ถึงอยู่นอกเหตุเหนือผลนะ พระนิพพานนี้คือหยุดความปรุงแต่งด้วยความรู้
ความเข้าใจ

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ใหม่ ๆ ๒๐ พรรษาแรก สอนแต่เรื่อง
อริยสัจสี่ สอนเรื่องอริยมรรคมีองค์แปดด้วยความรู้ความเข้าใจ ยังไม่ได้บัญญัติ
พระธรรมพระวินัยสิกขาบทเล็ก สิกขาบทกลาง สิกขาบทใหญ่ สอนให้รู้ให้เข้าใจ
เรื่องวิภูฏสงสาร

เรารู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เจริญสติคือความสงบ ควบคุมให้อยู่กับ
ความพอเพียงเพียงพอ อยู่กับความพอดี เพื่ออบรมบ่มอินทรีย์ สังวรในปาฏิโมกข์
สังวร สังวรอินทรีย์ในตาหูจมูกลิ้นกายใจ สังวรในอาชีวะ สังวรในสติสัมปชัญญะ
หยุดวิภูฏสงสาร หยุดปรุงแต่งนะ

เราทั้งหลายพากันมานั้นที่ตัวเรา เน้นที่ชีวิตของเรา ที่เราทุกคนให้รู้เข้าใจ อายุขัยของเรานะมัน ๑ ศตวรรษ คือร้อยปี เราทำดี ๆ มีปิติมีความสุขมีเอ็กคตา ชีวิตของเรานั้นย่อมอยู่ได้มากกว่า ๑ ศตวรรษ คือร้อยปีนะ เพราะเรามีแต่ความสงบ มีแต่ปัญญา มีแต่ปัญญามีความสงบ ก้าวไปด้วยพระธรรมพระวินัย ด้วยความสงบ ด้วยปัญญา ตั้งอยู่ในความสงบ ไม่ประมาท เห็นภัยในวัฏฏสงสาร

การประพฤติกการปฏิบัตินี้ธรรมนุญหรือว่าธรรมะถึงไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ไม่มีลับหลังและต่อหน้า เน้นที่ใจที่เห็นภัยในวัฏฏสงสาร ในแง่มุมของชีวิต เพื่อเป็นมรรคเป็นอริยมรรค เพื่อให้เป็นความสงบเป็นปัญญา เพื่ออบรมบ่มอินทรีย์ กันไปให้ติดต่อกันเนื่อง

เราทุกคนได้ทรัพยากรที่ประเสริฐ ให้รู้ให้เข้าใจ ต้องรู้จักสาระและสิ่งที่ไม่เป็น สาระ สิ่งที่เป็นสาระเป็นแก่นเป็นสารคือความรู้ความเข้าใจเข้าสู่ภาคประพฤติกภาคปฏิบัติ เราทั้งหลายจะไม่ได้เสียเวลา เราทั้งหลายจะได้รู้เข้าใจ จะได้ปล่อยได้วาง ด้วยความรู้ความเข้าใจ จะได้เข้าใจในเรื่องความว่าง ในสิ่งที่มีอยู่

ความรู้ความเข้าใจในเรื่องพระศาสนาเป็นปัญญาสัมมาทิฐิ มันเป็นความว่าง จากสิ่งที่มีอยู่ ไม่ใช่ว่างจากไม่มีนะ รูปก็มีอยู่อย่างนี้แหละ เสียงก็มีอยู่อย่างนี้แหละ กลิ่นรสก็มีอยู่อย่างนี้แหละ หนาวร้อนสุขทุกข์มันก็มีอยู่อย่างนี้แหละ เมื่อเรารู้เข้าใจ เราจะได้หยุดด้วยความรู้ความเข้าใจ เราทั้งหลายจะไม่ได้เอาความหลงนำชีวิต เราจะได้ตรึกนึกคิดในกามในพยาบาท

"เตสัง วุปสโม สุข" การมาสงบระจบัสังขารทั้งหลายอยู่เหนือเหตุเหนือผล เพราะรู้เข้าใจด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ รู้เข้าใจเรื่องความปรุ้งแต่ง หยุดความปรุ้งแต่ง

ทุกคนทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้แหละ เราอย่าไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย

เราต้องจับหลักให้ได้ จับหลักให้ดี ๆ เอาพระธรรมพระวินัยเอาอินทรีย์สังวร ปาฏิโมกข์สังวร อาชีวปาริสุทธิสังวร สังวรในการตริกในกามตริกในพยาบาท อย่าให้ความปรุ้งแต่งนี้มันนำชีวิต ต้องเอาความสงบ เอาปัญญา เพื่อให้ศีลสมาธิ ปัญญามันติดต่อกันต่อเนื่องเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรม เพื่อจะได้หยุดตัวหยุดตน ด้วยการสงบระจบัสังขารทั้งหลายเป็นความดับทุกข์อย่างยิ่ง เราต้องรู้เข้าใจ

อานาปานสติ มนุษย์เราส่วนใหญ่เอามาใช้เป็นหลักการเป็นอุดมการณ์ อุดมธรรมได้

การเจริญอานาปานสติ เอาไปเป็นความสงบเอาไปเป็นปัญญาได้ เพราะว่าเรา เกิดขึ้นมามีธาตุทั้ง ๔ มีขันธทั้ง ๕ อายุขณะ ๑๒ พากันเจริญอานาปานสติได้

การเจริญอานาปานสติต้องมีกับเราทุก ๆ อิริยาบถ ไม่มีเฉพาะเวลานั่งสมาธินะ ต้องมีทุก ๆ อิริยาบถเพื่อให้เกิดความสงบเกิดปัญญา เกิดปัญญาเกิดความสงบ เพื่อเป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม

หายใจเข้าก็มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมชัดเจน ลมเข้าก็มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมชัดเจน หายใจเข้า ยาว ๆ ลึก ๆ ชั่ว ๆ ให้อึดมนะ เพื่อเอาลมไปเลี้ยงสรีระร่างกาย เมื่อไปเลี้ยงร่างกาย แล้วก็หายใจออก ปล่อยของเสีย เอาคาร์บอนไดออกไซด์ออกไป เราทั้งหลายจะได้มีความสงบมีปัญญา ถ้าเราฟุ้งซ่านมาก เราอาจจะกลั่นลมหายใจ เพื่อเป็นหลักการ

เป็นอุดมการณ์อุดมธรรม เราทำอย่างนี้แหละ ใจของเรามันจะขาดมันจะตาย เราค่อยหายใจ เราทำอย่างนี้แหละหลาย ๆ ครั้งมันก็สงบได้ นี่ใช้เป็นหลักการได้

ภาพรวม ๆ หมู่มวลมนุษย์ทั้งหลายใช้การเจริญอานาปานสติได้ด้วยการพิจารณา ร่างกาย พิจารณาชิ้นส่วนของร่างกาย ให้แยกมาเป็นชิ้นเป็นส่วนของร่างกาย แยกเป็นชิ้นเป็นส่วนที่มีอาการ ๓๒ นี้

ผู้ที่มาบวชในพระศาสนาจะห่มผ้ากาสาวพัสตร์ พระอุปัชฌาย์ก็ได้บอก พระกรรมฐาน บอกให้รู้ว่า ให้พิจารณาร่างกายทุกชิ้นส่วนนะ ให้แยกมาเป็นชิ้นเป็นส่วนเลย แยกออกมาเป็นชิ้นเป็นชิ้นเลย ทำอย่างนี้แหละ เพื่อจะได้รู้ว่า ทุกอย่างนั่นมันคือเหตุคือปัจจัย ไม่ใช่ชนิดบุคคลตัวตน

เราทำบ่อย ๆ พิจารณาบ่อย ๆ ทำติดต่อกันต่อเนื่องกัน มันจะได้ปล่อยวาง ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยปัญญา ว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั่นไม่ใช่ชนิดบุคคลตัวตน มันคือธรรมคือสภาวะธรรม มันมาประกอบกันเข้ามารวมกันเข้า มาเป็นธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ มาเป็นอายตนะภายนอกภายในรวมกันเป็น ๑๒

เราทำบ่อย ๆ พิจารณาบ่อย ๆ ทำอันนี้เป็นงานหลัก อย่าไปทำไม่กี่ครั้ง แล้วก็หยุดไป วันหนึ่งคืนหนึ่ง ๒๔ ชั่วโมง เราพยายามทำให้ได้หลาย ๆ รอบนะ

ส่วนใหญ่เราทุกคนก็ไม่อยากพิจารณาอาการ ๓๒ นะ

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องความสงบเรื่องปัญญา เราต้องพิจารณา ต้องทำบ่อย ๆ เจริญบ่อย ๆ นี่ก็จะเกิดความสงบเกิดปัญญา เพราะปัญญานั้นมันเป็นความรู้ ความเข้าใจมันไม่ใช่ความจำ ศีลสมาธิปัญญาต้องติดต่อกัน ต้องรู้เข้าใจ

ถ้าไม่ติดต่อกันมันจะไม่ได้ ต้องติดต่อกันเองกัน ด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยการประพฤติการปฏิบัติ

ผู้ที่มาบวช ต้องพิจารณาพระกรรมฐาน พระกรรมฐานพิจารณาร่างกาย สรีระร่างกาย พิจารณาอาการ ๓๒ นี่แหละ มันไม่ยากพิจารณา ท่านจึงมีคำบอกว่า **ชาคริยานุโยค** ที่ประกอบด้วยความเพียร เพื่อให้เอาความสงบกับปัญญามาติดต่อกันเอง เราปฏิบัติติดต่อกันเอง การปฏิบัติติดต่อกันเองมันเป็นการสงบระงับสังขารทั้งหลาย มันเป็นการหยุดความปรุงแต่ง

นักปฏิบัติธรรมทั้งหลายต้องเอาความสงบกับปัญญา ปฏิบัติควบคู่กันไป ไม่เอาความปรุงแต่งนำชีวิต หยุดด้วยความรู้ความเข้าใจ หยุดด้วยพระธรรมพระวินัย ไม่ต้องมีต่อหน้าและลับหลัง เอาทรัพยากรที่ประเสริฐที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์นี้ มาประพฤติมาปฏิบัติด้วยการไม่อาศัยใคร

รู้เข้าใจพากันมาให้ท่านเสียสละ เราทั้งหลายต้องเสียสละ เสียสละในการเวียนว่ายตายเกิด ถึงพวกเราทั้งหลายมีการเวียนว่ายตายเกิดหลายร้อยหลายพันหลายหมื่นหลายแสนหลายล้านชาติเราก็ต้องเสียสละ ถ้าเราไม่เสียสละมันก็ไปของมันเรื่อย ปรุงไปเรื่อย แต่งไปเรื่อย เราต้องเข้าถึงธรรมถึงปัจจุบันธรรม

การมาเข้าถึงก็หมายถึงยกเลิกสัญญาชาติญาณ ยกเลิกความรู้สึก คำว่ายกเลิกก็คือความสงบ คำว่าเลิกก็คือความเคารพ คำว่าเลิกก็คือซื่อสัตย์สุจริต ผู้ปฏิบัติธรรมถึงคือผู้ที่สุจริต ไม่มีต่อหน้าและลับหลัง

เราทั้งหลายต้องมองดูในแง่มุมของประวัติศาสตร์ ที่ธรรมณีกกับวินัยร
ทะเลาะกัน มันไม่ได้จบด้วยบุคคลอื่น มันต้องจบที่เราารู้เข้าใจ เราทำอย่างไรอย่างไร
มันก็ไม่จบ เพราะเราเอาความปรุ้งแต่งนำชีวิตมันจะจบได้อย่างไร เพราะความ
ปรุ้งแต่งนั้นมันคือความไม่เต็มไม่อิมไม่พอ มันไม่ใช่ความสงบไม่ใช่ปัญญา

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เพราะธรรมชาติที่แท้จริงไม่มีเค้าไม่มีเรา ไม่มีแก่ไม่มีเฒ่า
ไม่มีเจ็บไม่มีตาย ที่มันเป็นเขาเป็นเราเป็นวิญญูสงสารนะ

เราไม่รู้ไม่เข้าใจเอาธรรมเอาสภาวะธรรมมาเป็นเราเอาความปรุ้งแต่งมาเป็นเรา
มันจะจบได้อย่างไร

เราคิดดูดี ๆ นะคิดจนหัวระเบิดเป็นผุยผงมันจะแก้ปัญหาได้อย่างไร
เพราะมันแก้ปัญหาไม่ได้ มันต้องแก้ด้วยความสงบรู้เข้าใจด้วยปัญญา ด้วยศีล
ด้วยสมาธิด้วยปัญญา

เราทั้งหลายเน้นมาที่ตัวเรา การประพฤติการปฏิบัติถึงเน้นมาที่ตัวเรา

ที่พระอาจารย์ชา สุภัทโท ท่านบอกลูกศิษย์ของท่านว่า ผมนี้รู้เข้าใจ
ในพระธรรมพระวินัยในเรื่องวิญญูสงสาร ปฏิบัติตัวเอง สอนตัวเองร้อยเปอร์เซ็นต์นะ
ด้วยความตั้งใจตั้งใจเจตนา ผมบอกสอนท่านทั้งหลายเพียง ๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นนะ
ทำอย่างนี้ถึงพอไปได้

เราทั้งหลายต้องพากันมาเน้นที่ตัวเรา อย่าไปเน้นที่คนอื่น ผู้นำก็คือตัวเราแหละ
นำด้วยความรู้ความเข้าใจ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ
มันก็ไม่มีความทุกข์อยู่แล้ว ต้องรู้เข้าใจ

เพราะตัวตนนั้นนะ องค์สมเด็จพระสัมมา สัมพุทธเจ้าท่านตรัสบอก
 พวกเราทั้งหลายว่า มันมีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี
 มันทหาเรื่องราวให้ตัวเองเป็นทุกข์ หาเรื่องราวให้คนอื่นเป็นทุกข์ ให้รู้เข้าใจ
 การมาสงบระงับสังขารทั้งหลาย ด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยพระธรรมพระวินัย
 ด้วยข้อวัตรปฏิบัติ พวกเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ
 ไม่มีใครปฏิบัติให้เราได้ ให้รู้ให้เข้าใจ

เราทั้งหลายคิดว่าการเรียนการศึกษามันจะแก้ปัญหาคำได้ การเรียนการศึกษานะ
 ต้องคู่กับการประพฤติการปฏิบัติมันถึงแก้ปัญหาคำได้ รู้เข้าใจ เราจะได้สงบด้วยสติ
 ด้วยสมาธิด้วยปัญญา เราจะได้มารู้ว่าการระงับสังขารทั้งหลายเป็นความดับทุกข์
 อย่างยิ่ง

เราทั้งหลายพากันมานั่งที่ตัวเรา เรามีความสุขในการเรียนหนังสือ มีความสุข
 ในการเรียนหนังสือมันก็ต้องมีปัญญามันก็ต้องมีความสงบ มีความสงบมีปัญญามัน
 จะจะเป็นความพอเพียงเพียงพอเป็นความดี มีความสุขในการทำงาน เรามีความสุข
 ในการทำงานมันก็ได้ทั้งงานทั้งจิตใจ

อริยมรรคมีองค์ ๘ รู้เข้าใจ เราพวกเรามีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ
 ให้รู้เข้าใจอย่างนี้ ไม่มีใครเอาความปรุ้งแต่งเป็นความดับทุกข์ได้ มันต้องเอาความรู้
 ความเข้าใจในเรื่องพระธรรมพระวินัย เอาพระธรรมพระวินัยเป็นสติปัญญาน
 เป็นกรรมฐาน กรรมนี้รู้มัย กรรมทางกายวาจาภิรียามารยาทอาชีพน้อยที่ปัจจุบัน

ปัจจุบันเราต้องรู้เข้าใจ ปัจจุบันมันเป็นวาระสำคัญในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายต้องเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงธรรมเข้าถึงปัจจุบันธรรม หยุดวิญญูสงสาร หยุดความปรุ่่งแต่งด้วยความรู้ความเข้าใจ อบรมบ่มอินทรีย์ให้ติดต่อกันเนื่องด้วยความรู้ความเข้าใจ เข้าถึงความถูกต้องเข้าถึงพระนิพพานในปัจจุบันนี้ เดี่ยวนี้

ปัจจุบันเราต้องรู้เข้าใจ ว่านี่มันคือไฟต์ในการประพฤติการปฏิบัติ ไฟต์ในการชิงแชมป์ระหว่างหยุดวิญญูสงสารกับระหว่างการเวียนว่ายตายเกิด ให้เรารู้เข้าใจ เราไม่รู้ไม่เข้าใจ ไปเอาความหลงเอาความปรุ่่งแต่งนำชีวิตได้อย่างไร เพราะมันไม่ได้มันเป็นไปไม่ได้

เราทั้งหลายต้องมีปิติมี่มีความสุขมีเอ็กคคะตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เราเป็นประชาชนก็นอนพักผ่อนให้เพียงพอ ๖-๘ ชั่วโมง ประชาชนนี้ก็ได้แก่ ฆรรวาสผู้ครองบ้านครองเมืองที่ไม่ได้เป็นนักบวช พวกนั้นนอนพักผ่อน ๖-๘ ชั่วโมง ให้มีความสุขในการนอนการพักผ่อน อันนี้คือการปฏิบัติธรรม ประชาชนต้องนอนพักผ่อน ๖-๘ ชั่วโมงนะ

ผู้ที่อยู่ต่างจังหวัดอยู่ชนบทอาจจะนอน ๕-๖ ชั่วโมงก็เพียงพอเพราะอากาศดี ค่าพีเอ็ม๒.๕ของอากาศดี แต่ผู้ที่อยู่กรุงเทพฯอยู่เมืองหลวงพวกนั้นนอนพักผ่อนให้ธาตุให้ชั้นธมันสมบรูณ์ต้องไม่ต่ำกว่า ๖ ชั่วโมงนะ ถึงจะพัฒนาวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ มีแอร์คอนดิชันมีเครื่องฟอกอากาศมันก็ต้องนอนให้เพียงพอ ถึงจะทำงานกะกลางคืน กะกลางวันก็ต้องนอนพักผ่อนให้เพียงพอ อย่าพากันคอร์รัปชันเวลานอน เห็นอะไรก็อ่อยก็แซบก็ล่ำก็นัวก็หรอยไปหมด เล่นโทรศัพท์เล่นคอมพิวเตอร์เล่นไลน์ ดูยูทูบอะไรต่าง ๆ นี่ไม่ได้นะ ต้องนอน ๖-๘ ชั่วโมงนะ

การนอนการพักผ่อนการออกกำลังกายนี้ถือว่าเป็นการปฏิบัติธรรม
มันเป็นความสงบเป็นปัญญา เป็นปัญญาเป็นความสงบ จะเอาความรู้สึกนำชีวิตไม่ได้
เอาความชอบความไม่ชอบนำชีวิตไม่ได้

เราทั้งหลายต้องมีความสงบมีปัญญา เพราะเราทุกคนไม่มีใครเห็นกรรมเห็นอ
กฎแห่งกรรมเห็นผลของกรรม กรรมมันมีจริงเพียงแต่มันไม่สุกงอม ให้รู้เข้าใจ

การปฏิบัติธรรมถึงไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ให้รู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา
อย่าไปคิดว่าตัวตนนี้มันแน่นะ อย่าไปคิดว่าความปรุงแต่งนี้มันแน่นะ คิดว่าการเรียน
การศึกษาการพัฒนาวิทยาศาสตร์ความร่ำรวยนี้มันแน่นะ อะไรมันก็ไม่แน่น ไม่มีอะไร
อยู่เห็นกรรม เห็นกฎแห่งกรรม มันเห็นผลของกรรมไปได้

เราคิดดูดี ๆ สิ ไม่มีใครไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตายไม่พลัดพรากเลย ทุกอย่างนะถึงเป็น
เรื่องอดีตเป็นเรื่องเกียณทั้งนั้น มันเอากลับคืนมาไม่ได้ เราต้องรู้เข้าใจ

พากันนอนพากันพักผ่อนให้เพียงพอ

หลักการของมนุษย์ต้องเอาธรรมนำชีวิต วันจันทร์อังคารพุธพฤหัสบดี
เป็นการทำงานกับการปฏิบัติธรรมนะ การทำงานกับการปฏิบัติธรรมสองอย่างนี้
ต้องให้มันไปพร้อม ๆ กัน ให้รู้เข้าใจ ให้มีปัญญาสัมมาทิฐิ ให้เข้าใจอย่างนี้

วันเสาร์วันอาทิตย์เป็นวันยกเลิกการทำงานภายนอก มาเน้นเรื่องจิตเรื่องใจ เอา
แต่เรื่องธรรม มาพิจารณาร่างกายเข้าสู่พระไตรลักษณ์ พิจารณารูปเวทนาสัญญา
สังขารวิญญานเข้าสู่พระไตรลักษณ์ มาพัฒนาใจ คำทำกันมาแล้วหลายร้อย
หลายพันปีมาแล้วนะหลักการนี้

หลักการสมัยโบราณเค้าก็เอาวันพระ วันพระคือวันยกเลิกภาระทั้งหลายทั้งปวง อยู่กับการประพฤติการปฏิบัติธรรม เอาวันพระ ๗ คำ ๘ คำ วันพระ ๑๔ คำ ๑๕ คำ เดือนหนึ่ง ๓๐ วันก็มีวันหยุดอยู่ ๘ วัน

ให้เรารู้เข้าใจ จะเป็นสมัยเก่าสมัยใหม่ก็ใช้หลักการเดียวกัน ทุกชาติทุกศาสนา ก็ใช้หลักการเดียวกัน ใช้สิ่งเดียวกัน มันใช้อาหารทางกาย อาหารทางวาจา อาหารทางกิริยามารยาท อาหารของใจใช้สิ่งเดียวกัน เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเป็น สามัญลักษณะ มันเสมอกัน มันเป็นธรรมชาติเป็นประภัสสร เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ เอาธาตุเอาชั้นเอาอายตนะที่มีอายุขัยอยู่ได้ร่วม ๆ ร้อยปีหรือศตวรรษหนึ่ง มาประพฤติมาปฏิบัติ

เราทั้งหลายต้องรู้เรื่องการประพฤติการปฏิบัติของตัวเอง ต้องมีความสงบ มีปัญญา ต้องหยุดระงับสังขารทั้งหลายหยุดความปรุงแต่ง มันจะเป็นความดับทุกข์ ต้องรู้เข้าใจ เราจะได้เอาความสงบเอาปัญญานำชีวิต

เน้นมาที่ตัวเราทุก ๆ คน ไม่ต้องอาศัยใครทั้งนั้นแหละ ไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ เพราะอายุของเรามันใหญ่โตเพียงพอ อายุได้ ๗ ขวบแล้ว เราต้องอาศัยการประพฤติ การปฏิบัติของตัวเอง ไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ อาศัยข้าราชการนักการเมือง ไม่ต้องอาศัยพ่อค้าประชาชน

เราต้องพึ่งพาอาศัยตัวเองด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติการปฏิบัติ ของเราเอง ตนแลเป็นที่พึ่งของตน เป็นผู้สง่างามด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยการประพฤติการปฏิบัติของเราเอง

มีปิติมีความสุขในการประพาสการปฏิบัติ ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม มีศีลสมาธิปัญญา เป็นผู้สง่างามด้วยความรู้ ความเข้าใจจะได้เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความสงบเข้าถึงปัญญา เข้าถึงปัญญาเข้าถึงความสงบ การสงบระงับสังขารทั้งหลายด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราทั้งหลายจะไม่ได้ไปตามผัสสะไปตามสิ่งแวดล้อมชีวิตของเราจะเป็นชีวิตที่ สุกะโต มีความดีคู่กับปัญญา มีปัญญาคู่กับความดีด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยพระธรรมพระวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

มีแต่ความสุขมีแต่ความดับทุกข์ด้วยความรู้ความเข้าใจ การสงบระงับสังขารทั้งหลายเป็นสุขอย่างยิ่ง เข้าถึงพระนิพพานในปัจจุบันไม่ต้องรอชาติหน้า เข้าถึงในชาติปัจจุบันนี้

ให้พากันเข้าใจใหม่ อย่าไปเข้าใจเหมือนแต่ก่อนที่ได้ฟังพระท่านเทศน์ว่า **นิพพานปัจจะโย โหตุ** ท่านเทศน์บอกว่าการบำเพ็ญกุศลเพื่อมรรคผลพระนิพพาน เบื้องหน้าโน้นเทอญ มันไกลเหลือเกิน ปัจจุบันไม่ได้พระนิพพาน อนาคตมันจะได้ อย่างไม่ พระนิพพานอยู่ในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้นเทอญ ไม่เอาปัจจุบัน ไม่มีความสงบไม่มีปัญญา หลงไปเรื่อย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเราตรัสรู้ด้วยพระธรรมพระวินัย การมาสงบระงับสังขารทั้งหลายถึงเป็นความดับทุกข์อย่างยิ่ง ที่ท่านตรัสรู้ท่านเข้าถึง ความพอเพียงเพียงพอเข้าถึงความเต็มๆ ะ ะ ะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประสูติในวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำตรัสรู้ในวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ แสดงธัมมจักกัปปวัตตนสูตรแก่ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ได้บอกกล่าวกับประชาชนมหาชนว่าอีกสามเดือนข้างหน้าพระตถาคตเจ้าจะเสด็จดับขันธปรินิพพาน แล้วนะก็วันเพ็ญ ๑๕ พระพุทธเจ้า เสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ

ความรู้ความเข้าใจ ทำไม่ถึงมีแต่วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ เพราะมันเป็นความเต็ม ๆ ๆ เป็นความพอเพียงเพียงพอ เป็นความพอดี เป็นความสงบเป็นปัญญา เป็นปัญญา เป็นความสงบ มันหยุดความปรุงแต่ง หยุดความรู้ความเข้าใจในเรื่องอายตนะภายใน ก็ ๖ ภายนอกก็ ๖ ด้วยความรู้ความเข้าใจเป็นการตรัสรู้รู้แจ้งวิทยาศาสตร์ รู้แจ้งเรื่องจิตเรื่องใจ มันเป็นวันเพ็ญเดือน ๖ นะ ๖ ก็หมายถึงอายตนะภายในก็ ๖ ภายนอกก็ ๖ รวมกันเป็น ๑๒ ถ้าเรารู้เข้าใจ มันเป็นอายตนะ ๑๒ มันจบลงด้วยรู้ เข้าใจ ไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม จบด้วยศีลด้วยสมาธิปัญญา มันหยุดความปรุงแต่ง ด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา

ให้เราทั้งหลายรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้เข้าใจมันก็จะพังทลายนะ ชีวิตของเรา ก็จะพังทลายเหมือนตึกสตง.ของเมืองไทยของประเทศไทยนี้แหละ

ตึก สตง.อยู่ที่กรุงเทพมหานคร ตึก ๓๐ กว่าชั้น ตึก สตง.ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลงนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิต ชีวิตมันเลยพังทลาย ชีวิตมันพังทลายนะ ตึกสตง.มันพังทลายด้วยนิติบุคคลตัวตนพังทลายด้วยทุจริตมันจะไปแก้ไขตั้งแต่ ภายนอกมันจะไปพัฒนาตั้งแต่วิทยาศาสตร์จะไปเอาความสุขบนความหลง ชีวิตเลยพังทลายนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะ เราคิดดูดีๆ นะ ตึกใหญ่กว่าสูงกว่าตึก สตง.ตั้งหลายสิบตึกที่กรุงเทพมหานครที่ปริมณฑล ค่าไม่พังทลายเหมือนตึกสตง. เพราะพอที่จะรับน้ำหนักได้ ไม่ใช่ไม่โก่งกิ้นคอร์รัปชันนะ แต่ค่าโก่งกิ้นคอร์รัปชันน้อยพอที่จะรับแผ่นดินไหวจากมณฑลทะเลประเทศพม่า ศูนย์กลางแผ่นดินไหวอยู่ที่เมืองมณฑลทะเลประเทศพม่าห่างไกลกันตั้งนับพันกิโล

นี้ให้เรามองเห็นในแง่มุมความไม่ถูกต้องนะ ชีวิตที่เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เราทั้งหลายถึงต้องเป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสาร รู้จักความคิดรู้จักอารมณ์เหมือนท่านพระอาจารย์ลี ธัมมธโร วัดอโศการาม สมุทรปราการ ท่านรู้จักความคิดการปรุงแต่งของตัวเอง ท่านรู้จักว่าความปรุงแต่งนี้มันคือวัฏฏสงสารนะ ท่านรู้จักความปรุงแต่ง เพราะความปรุงแต่งมันเป็นทุกข์อย่างยิ่ง

เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ชีวิตนี้ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. เพราะมันไม่ถูกต้อง มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. นี้แหละ

ตึก สตง.ที่อยู่กรุงเทพมหานครอยู่เมืองหลวงอยู่เมืองกรุง เป็นศูนย์รวมของประเทศ เหมือนสมองเป็นศูนย์รวมของร่างกาย เหมือนหัวใจเป็นศูนย์รวมของสรีระร่างกาย

สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินที่บริหารประเทศ บริหารแผ่นดินไม่เข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ เอาแต่ความรู้เอาแต่วิทยาศาสตร์เอาแต่ตัวเอาแต่ตนไปแก้แต่สิ่งภายนอก ไม่ได้แก้ตัวเองไปพร้อม ๆ กัน

การพัฒนาวิทยาศาสตร์มันต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันมันถึงถูกต้องนะ พัฒนาทั้งภายนอกภายในด้วยความรู้ความเข้าใจให้ครบวงจร อริยมรรคองค์แปด ถึงเป็นความรู้ความเข้าใจ เพื่อการประพาสการปฏิบัติมันจะได้สมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้ง กายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพด้วยความถูกต้อง

มันต้องรู้ธรรมรู้ปัจจุบันธรรม รู้ธรรมธรรมนุญนะ ถ้าเราไปจัดการแต่สิ่งภายนอก เราไม่ได้จัดการตัวเองมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี่นะ

การบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่น มันต้องรู้เข้าใจแล้วมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพาสการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพาสการปฏิบัติมันก็มีความสุขอยู่แล้ว ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราต้องรู้จักการประพาสการปฏิบัติ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพ เราต้องเน้นมาที่ตัวเราในการประพาสการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของตัวเอง ให้มันสมบูรณ์ เราทั้งหลายจะไม่ได้พังทลายเหมือนตึก สตง.

ถ้าใครมีตัวมีตนบุคคลนั้นคือทุจรีตนะ เราทั้งหลายจะได้รู้ว่าทุจรีตนั้นคือตัวตนนะ ใครเอาตัวตนนำชีวิตบุคคลนั้นคือบุคคลที่ทุจรีต เราต้องรู้จักธรรมรู้จักธรรมนุญ ปัญหาต่าง ๆ นั้นมันอยู่ที่ทุจรีตนะ

การที่จะบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่นต้องยกเลิกทุจรีต ถึงจะเป็นนักบริหาร ตัวเองนักบริหารคนอื่นด้วยการรู้เข้าใจในการบริหารในการปฏิบัติ

ตำแหน่งที่เค้าแต่งให้เราเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นตำแหน่งที่ให้เรามาเสียสละมารับผิดชอบโฟกัสในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่ใช่ตำแหน่งที่ให้พวกเราทั้งหลายมาทจริตนะ

ให้ถือว่ามันเป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติมีเกียรติมีศักดิ์ศรี เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันจะมีเกียรติมีศักดิ์ศรีได้อย่างไร ถึงพวกเราทั้งหลายจะพากันใส่สูทผูกเนคไท ห้อยเหรียญตรา เป็นผู้ทรงเกียรติมันก็ไม่ใช่ผู้ทรงเกียรตินะ มันเป็นผู้ทรงความหลงต่างหาก ทรงความโง่ความหลงมกต่างหากละ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะเข้าถึงบริสุทธิ์คุณ เข้าถึงธรรมบุญเข้าถึงรัฐธรรมบุญไม่ได้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันเป็นอบายมุขอบายภูมินะ มันตกอยู่ในภพภูมิของ ๓๑ ภพภูมิ

ในภพภูมิของวิภูฏสงสารนี้มีอยู่ ๓๑ ภพภูมิ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะอยู่ในระนาบของ ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

เค้าถึงมีศัพท์ว่าคน คนนี้หมายถึงตัวถึงตน หมายถึง ๓๑ ภพภูมินี้แหละ ภพภูมิที่เวียนว่ายตายเกิดมีทั้งหมด ๓๑ ภพภูมิ

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ประพฤติปฏิบัติ เราจะได้ย่ำต๊อกกับความหลงที่มีศัพท์ว่า “คน” คนนี้ความหมายหมายถึงความไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจนั้นมันจะวกวนอยู่ที่เก่า มันจะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา สัมผัสกับอะไรก็ไปกับสิ่งนั้น ๆ อยู่ในภพภูมินั้น ๆ

เรารู้เราเข้าใจเราจะได้หยุดภพภูมินั้น ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ

ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเค้าเรียกว่ามันหลง มันวกวนในความหลงอย่างนั้น จิตใจวกวนอย่างนั้นมันจะไปไหนไม่ได้ มันจะเป็นได้แต่เพียงคนเป็นได้แต่เพียงความหลง หัวใจของบุคคลนั้นมันจะอยู่ในระนาบแห่งความหลงหรือว่าหัวใจบ่อนคาสีโน เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือหัวใจบ่อนคาสีโน หัวใจบ่อนทำลายความถูกต้อง หัวใจบ่อนความหลง

ให้เรารู้เข้าใจ เราจะได้เห็นภัยในความไม่ถูกต้องเห็นภัยในวิญญูสงสาร ด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ ด้วยเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ พอใจยินดีมีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตร หัวใจของเราทั้งหลายจะได้หยุดอบายมุขอบายภูมิ

เราทั้งหลายถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราทั้งหลายจะพากันคิดว่า ความสุขทั้งหลาย ได้มาจากสิ่งที่อำนวยความสะดวกความสบายด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์ อันนี้จริงอันนี้ถูกต้อง ความสุขทั้งหลายมันอยู่พัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์

เราทั้งหลายต้องมีสัมมาทิฐิเราต้องมีความรู้ความเข้าใจพัฒนาวิทยาศาสตร์ ก็ต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ถ้าเราพัฒนาวิทยาศาสตร์มันก็ยังเป็นนิติบุคคล ตัวตนอยู่

เราต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้ความเข้าใจเราทั้งหลายนะ ถึงเป็นการพัฒนาครบวงจรด้วยความรู้ความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจก็จะเอาความหลง นำชีวิตเอาวิทยาศาสตร์นำชีวิต

เราต้องเอาทั้งวิทยาศาสตร์เอาทั้งจิตใจไปพร้อม ๆ กันนะ

เราอย่าไปคิดว่าประเทศสิงคโปร์นั้นนะประเทศเล็ก ๆ เท่าอำเภอหนึ่งของเมืองไทยก็ได้ คำพัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์เป็นหนึ่งในเอเชีย เพราะเค้าตั้งบ่อนคาสิโน มาเป็นส่วนหนึ่งของประเทศจีนเค้าก็รวยเพราะเค้าพัฒนาตามหลักเหตุตามหลักวิทยาศาสตร์

พวกเราทั้งหลายเมื่อมีปัญญาแล้วต้องรอบคอบนะ มีปัญญาแล้วต้องรอบคอบอย่าลืมนะชีวิตของเรามันเป็นรายรับรายจ่ายนะ เราไปจับทางงูเดียวงูมันจะมากัดเรา งูพิษมันจะมากัดเรานะ การที่เราเอาหลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องแล้ว เราต้องมีหลักการมีอุดมการณ์แล้วก็มีอุดมธรรมนะ หลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์นะ แต่ต้องไม่ทิ้งอุดมธรรมนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเอาความรู้สึกที่เอาตัวเป็นที่ตั้งมันเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์แล้วอุดมด้วยความหลงนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราเอาทั้งหลักการอุดมการณ์แล้วก็ยกเลิกอุดมหลงนะ

ให้เอาอุดมธรรมให้เอาธรรมเอาธรรมบุญมันถึงจะสมบูรณ์เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึงความพอดี เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย เราต้องรู้จักความพอดีเข้าสู่ความสมดุลทั้งรายรับรายจ่าย

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึงความพอดี การประสูติของพระพุทธเจ้าถึงเป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ตรัสรู้ก็เป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ เสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพณีการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้รู้หลักการ
รู้อุดมการณ์แล้วก็อุดมธรรม เราอยู่ที่ไหนก็พากันปฏิบัติได้ เมื่อเรามีลมปราณ
มีอายตนะภายใน ๖ ภายนอก ๖ มีธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้

ให้รู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพณีการปฏิบัติ

อย่าไปคิดด้วยอวิชาความหลงเอาแต่หลักการอุดมการณ์เอาแต่วิทยาศาสตร์นะ
ถ้าเรารวย รวยความหลงมันไม่ตื่นะ รวยความโง่หลงมงายเรียกว่ารวยไสยศาสตร์
มันไม่ตื่นะ ไม่ใช่ความดีมันไม่ใช่บารมีไม่ใช่ปัญญาบริสุทธิ์คุณนะ มันเป็นความหลงนะ

ให้เรารู้เข้าใจ อย่าไปคิดว่าทำไมเราโง่ไปตั้งหลายปี ประเทศสิงคโปร์ประเทศ
เคাঁเล็กนิตเดียวเคাঁตั้งบ่อนคาสีโนเคাঁรวยกัน ประเทศมาเก๊า ก็เหมือนกัน
เคাঁรวยกัน

ประเทศสิงคโปร์เคাঁมีหลักเหตุผลมีหลักวิทยาศาสตร์นะ เคাঁคิดว่าประเทศ
สิงคโปร์มันเล็กนิตเดียว จะทำเกษตรกรรมก็ไม่ได้ จะทำอุตสาหกรรมก็ไม่ได้
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโนด้วยหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์ก็รวยได้ เพราะคนในนี้โลกนี้
มันคนมีความไม่ฉลาด เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันมีมาก
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโน เราสามารถรวยได้ทางวัตถุ ด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์
เคাঁถึงพากันตั้งบ่อนคาสีโน จะเรียกบ่อนคาสีโนก็ได้หรือเรียกบ่อนแห่งความหลงก็ได้
มันคืออันเดียวกัน

ให้เรารู้เข้าใจ ประเทศไทยเราแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลเราต้องรู้เข้าใจว่า
เราทั้งหลายอย่ายินดีในการเอาความหลงนำชีวิต อย่าไปยินดีในการเอาบ่อนคาสีโน
นำชีวิตนะ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ศาสดาทุกศาสนาเค้ามายกเลิกบ่อนคาสีโนมายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ ให้เรารู้เข้าใจ ถ้าเรารู้เข้าใจ ทุกอย่างนะไม่มีปัญหา ปัญหาอยู่ที่เราไม่รู้ไม่เข้าใจนะ

เราทั้งหลายให้เข้าใจเรื่องพระธรรมพระวินัยเรื่องวิภูฏสงสารเรื่องมันไม่หยุด เราต้องรู้ความถูกต้อง ด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ จะได้พากันตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ เอาโอวาทพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ ก่อนท่านจะเสด็จดับขันธปรินิพพานท่านได้ตรัสไว้ว่า

“วยธมฺมา สงฺขารา อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ” แปลว่า “สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจง (ยังประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น) ให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเถิด”
